

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Pelgupaik Park Citys

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Hiding in Park City
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by RaeAnne Thayne
First published as *Nowhere to Hide* by Silhouette Intimate Moments in 2003.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09449424
ISBN 978-9916-31-499-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. PEATÜKK

Tema krundil olid sissetungijad.

Kaks tükki.

Eriagent Gage McKinnon oli jooksuriietes, lühikestes pükstes ja T-särgis, kui paotas välisust ja kiikas oma üürimaja väiksesse eesaeda.

Mida nad kavatsesid? Ta kuulis neid rääkimas, naermas ja sosistamas, aga ei saanud Park City suvehommiku karges kõrgmäestikuõhus nende jutust aru.

Ta ei pidanud neid ohtlikuks, aga ta oli oma kolmekümne viie eluaasta jooksul teada saanud, et naisterahvaid ei tohi alahinnata. Need kaks tundusid olevat kolme-nelja-aastased. Üks oli teisest mõni sentimeeter lühem ja ümaram, aga muus osas võinuks nad olla kaksikud. Ühesugused tumedad lokkis juuksed, säravad pruunid silmad ja ülespoole otsaga ninad.

Kust nad siia said? Ja mida nad sepiisesid?

Gage jättis plaani märke joosta ajutiselt ootele ja jälgis neid veel mõned sekundid. Ahaa, nüüd sai ta aru. Mõlema tüdruku roosa öösärk oli sikutatud üles nii, et see moodustas omamoodi korvi, ning nende tõmmud jalad ja ühesugused Barbie aluspüksid olid näha. Mõlemad korjasid oma „korvidesse“ enam-vähem kõik tema aia lilled koos juurtega.

Karikakrad, kurerehad, lilla lavendel. Nad võtsid natuke kõike.

Gage'il oli lilledest ükskõik. Nad võinuks tema poolest aia tühjaks korjata, aga tal oli tunne, et tema majaoomanik asjasse nii ei suutu. Ta oli elanud siin kuu aega ning see naine oli vähemalt kolm korda nädalas käinud selle ja maja taga oleva veelgi suurema aia eest hoolitsemas. Selline ohjeldamatu rüüstamine talle kindlasti *ei* meeldiks.

Gage avas ukse laiemalt ja astus verandale. Päike oli vaevu kerkinud üle laiade suusaradadega mägede tipude, mis praegu olid küll lumevabad, ent nõlvu katvate tumeroheliste okaspuudega võrreldes olid need kahvatud.

Varahommikune õhk oli jahe. Gage ei olnud pärast lapsepõlve Utah's väga palju aega veetnud, aga talle oli peagi meenunud, et öösiti võib temperatuur isegi juuni kuus nii kõrgel orgudes miinuskraadideni langeda.

Tüdrukud ei olnud jahedale ilmale sobivalt riides.

„Hei, mida te teete?“

Kaks tumedat pead pöördusid järsku, kui tema hääl läbi vaikse hommiku kandus. Väiksem tüdruk näis õudu

tundvat ning tema silmad ja väike suu läksid pärani. Ta pigistas ühe käega öösarki ja teises oli mänguahv, kui ta nihkus veidi teise tüdruku selja taha, kes kinkis Gage'ile särava naeratuse, mis oli teda tõenäoliselt päästnud palju hullemast plindrist kui loata lillede korjamine.

„Tere, onu! Me korjame oma emale lilli. Tal on homme sünnipäev. Ta on vana.“

Selle ausa ülestunnistuse peale hammustas Gage põske ja manas näole pahase ilme. „Need on minu lilled. Oleksite pidanud esmalt minult luba küsima.“

Vanem tüdruk kortsutas kulmu. „Proua Jensen ütles, et need on *tema* lilled. Ta lubas mõned emale sünnipäevaks korjata.“

Proua Jensen oligi Gage'i range sõnaaher majaomanik, kes polnud Gage'ile veel kordagi naeratanud.

Gage'ile meenus, et proua Jensenile kuulub ka naabermaja, mis oli põhimõtteliselt samasugune nagu tema väike puitlaudisega maja nende vanade majade rivis, mis olid ehitatud ajal, mil Park City oli alles karm ja kore kaevanduslinn, mitte kõrgseltskonna kuurort.

Tema meelest oli olnud kummaline, et Ruth Jensen oli tema üürimaja ümber loonud sellise lopsaka muinasjutuaia, samas kui naabermaja ümber oli ainult umbrohi ja tühjad lillepeenrad, aga naine olevat enda sõnul selle alles hiljuti ostnud ja polnud veel jõudnud aiakujundusega tegelda.

Viimastel päevadel oli Gage näinud seal elumärke: õhtuti põlesid tuled, vanem Honda seisis maja ees, aias olid mõned mänguasjad. Tundus, et ta kohtus nüüd vähe-masti mõne oma uue naabriga.

„Kas te olete kindlad, et proua Jensen lubas teil lilli korjata?“ Tal oli keeruline ette kujutada, et naine andis neile väikestele marakrattidele vaba voli oma kallis aias möllata, aga vanem tüdruk noogutas energiliselt.

„Tä ütles, et ainult selle ühe korra võib, kuna emal on täna sünnipäev.“

„Kus teie ema on?“

„Magab alles. Me üllatame teda.“

See ema peaks oma lapsukeste tegemistega paremini kursis olema. Vähemasti peaks ta uksele tugevama luku paigaldama või midagi, et nad ei saaks üksinda linna peale uitama minna.

„Aga teie isa?“

Vanem tüdruk vaatas teda kurvalt. „Meie issi on taevas. Me igatseme teda väga.“

No mida sa hing selle peale kosta oskad? Gage vaatas abiotsivalt paremale ja vasakule. Nad olid kolmekesi varahommikus ainsad elusolendid, kui välja arvata laululinnud, kes puuokste vahel lendlesid, ja paks triibuline kass, kes lonkis läbi aia.

See oli vaikne piirkond, ent Gage teadis, et saaki otsiva pedofiili jaoks ei oleks sel mingit tähtsust. Väikelinnade vaiksemad tänavad olid tihti isegi ahvatlevamad jahimaad kui inimrohked piirkonnad. Vanemad võisid lihtsamini hakata uskuma, et kõik on turvaline, arvates, et siin ei juhtu nendega midagi, et nende lapsi ei ähvarda siin tõsisem hädaoht kui kriimustatud põlved jalgrattaga kukkudes.

Aga mitte kusagil polnud päriselt turvaline. Gage teadis seda paremini kui enamik inimesi.

„Minu nimi on Gaby ja mu õe nimi on Anna,“ lausus väike tüdruk vaikuses. „Ma olen viiene, aga Anna on ainult kolmene. Ta ei räägi väga palju, kuid ema ütleb, et mina räägin mõlema eest, nii et sellest pole midagi. Minu päris nimi on Gabriella, aga ema kutsub mind Gabyks, sest ütleb, et see ma olen. Mis sinu nimi on, onu?“

Ema peab nende tüdrukutega väga tõsiselt võõras-
tega suhtlemise teemal rääkima. See väike latatara oli Gage'ile rääkinud äsja kõike, mida vaja, et nende usaldus välja teenida.

„McKinnon.“

„Sa oled tore, härra McKinnon.“

„Ee, aitäh.“ Seda ei öelnud Gage'i kohta just paljud. Ta ei saanud aru, kas see meeldib talle. „Te kaks peaksite nüüd koju minema. Teil on piisavalt lilli, eks ole? Ja teie ema ärkab varsti üles ja hakkab teid otsima.“

„Olgu. Anna jalad külmetavad. Rohi on märg ja vastik.“

„Selleks ongi jalanõud välja mõeldud,“ tähendas Gage.

Gaby ainult itsitas ja isegi Anna naeratas talle häbelikult, siis jooksid nad läbi aia naabermaja poole. Vanem tüdruk seisatas verandal ja lehvitas, seejärel kadusid mõlemad majja.

Gage vaatas, et nad ukse korralikult kinni paneksid, ja hakkas siis jooksmata raja poole, mille oli paar nädalat tagasi avastanud.

Ta peab tüdrukute emaga rääkima, teda hoiatama, et ta ei laseks kahel väikesel armsal tüdrukul üksinda ringi uidata, et väärustunud kaabakad neid röövida võiksid.

Ta jutustab naisele lugusid, mis viimasele eluks ajaks õudusunenägusid tekitavad. Pärast kümmet aastat FBI CAC-üksuses – lastevastased kuriteod – oli Gage'il neil küllaga. Kurat, ta ei pidanud ühtegi oma juhtumit meelde tuletama, et see naine oimetuks ehmatada. Tal pruugib vaid rääkida Charlotte'ist.

Gage jõudis raja otsa ja jooksis järsust metsarajast üles kiiremini kui tavaliselt, tänulik, et füüsiline pingutus viis mõtted noorema õe inglinäo ootamatult valusalt mälestuselt.

Gage mõtles, sundides end veel kiiremini mäest üles jooksma, et kui ta peaks tüdrukute emaga kokku satuma, hoiatab ta teda, et olgu oma tütarde turvalisuse osas hoolsam, aga arvatavasti ei maini ta ei FBI juhtumeid ega Charlotte'it.

Ta ei soovinud luupainajaid, mis teda ennast piinasid, mitte kellelegi, isegi mitte naisele, kes laseb oma tütarde varahommikul üksinda ringi uidata.

Alicia Connelly DeBarillas ärkas oma kahekümne kaheksanda sünnipäeva hommikul kahe õudu tekitava arusaa-maga: ta polnud jälle äratuskella kuulnud ja tütreid seisid tema voodi jalutsis, süli täis ilmselgelt varastatud lilli.

Allie oigas ja ajas end patjade najale istuma, soovides, et saaks veel klammerduda unenäo riismete külge, milles kahe viimase aasta – ennekõike aga viimase poole aasta – sündmusi polnud juhtunud. Aga nagu kõik tema unenäod, hõljus ka see minema nagu võililletutid tuule käes.

„Tere, kallikesed...“ Ta vaikis ja kõhatas kurgu puh-taks. „Kust te need saite?“

„Ilusast lillemajast,“ vastas Gabriella maailma kõige armsama naeratusega. „Proua Jensen lubas neid sulle sünnipäevaks korjata.“

See poleks pidanud teda üllatama. Proua Jensen võis ju jätta külma ja heidutava mulje, aga ta oli kohelnud Alliet ja tema tütreid ainult lahkelt seitsaadik, kui Allie vanema naisega eelmisel nädalal tolle pojale kuuluvas autoremonditöökojas oli kohtunud.

Temast oli saanud nende kaitseingel, parim samariit-lane. Allie oli olnud meeleheitel, hirmul ja nii väsinud, kui ta sinna töökotta vahetult enne selle sulgemist kohale jõudis autoga, mis järsku keeldus liikumast kiiremini kui viiskümmend kilomeetrit tunnis.

Ta oli üritanud välja mõelda, kas kasutada Honda remondi eest tasumiseks oma kahanevaid sääste – ja maksta hotellitoa eest selles kallis kuurortlinnas –, kui Ruth oli tulnud pojale midagi tooma. Vanem naine oli heitnud üheainsa pilgu surmväsinud Alliele, kes üritas määrdeplekilises autoremonditöökoja kontoris tütreid lõbustada, ja mingil arusaamatul põhjusel otsustanud nad oma suure tiiva alla võtta.

Enne kui Allie arugi sai, mis toimub, oli ta saanud töö-pakkumise majade koristajana ja elukoha selles väikeses majas.

Ta oli Ruth Jensenile väga palju võlgu. See naine ei tead-nud seda, aga ta oli nad päästnud, andes Alliele aega ja ruumi, mida viimane hädasti vajas, et tulevikku selgeks mõelda.